

гостопріемство, добылъ отъ Сатурна даръ за мѣдрость; той познавалъ минѣло-то и прѣдвѣждалъ бѣдѣще-то, така что-то все ся владалъ благоразумно.

Римляни-ти въздадохъ на тоя владѣтель божескы почести; тиі го изображали съ два образа: одинъ обрѣхъ камъ минѣло-то, а другъ камъ бѣдѣще-то; и Нума Помпилій, вторый римскый царь, въздигнъ му единъ храмъ, на кой-то врата-та ся затворяли само въ мирно врѣмя. Тыя ся затворили три пѣти въ разетояніе на седѣмъ вѣка: прѣвый пѣтъ въ врѣмя-то на Нумъ, вторый пѣтъ слѣдъ вторѣ-тѣхъ пуническѣхъ войнѣхъ, и третій пѣтъ въ врѣмя на Августово-то царуваніе.

Служеніе Сатурну.

Въ Римъ установили праздницы за честь Сатурну, и тыя праздницы по негово имя нарекли Сатурніали. Прѣзъ тыя праздницы, на кои-то карнавали-ти (мясницы-ты) у Европейцы-ты сѣхъ подражаніе и слѣдствіе, свобода-та достигала до необузвано самоволіе; различни-ти рядове на общежитіе-то ся размѣсвали, робіе-ти говорили безнаказанно, господаріе-ти хващали тѣхно мѣсто и имъ слугували. Това было едно възпоминаніе за златный вѣкъ, прѣзъ кой-то равенство владѣло на земѣхъ-тѣхъ.

Сатурнъ прѣдставлява врѣмя-то. Повече-то работы, кои-то баснословіе-то му отдава сѣхъ аллегорически. Той ся нарича сынъ на Небе-то и на земѣхъ-тѣхъ, зачто-то врѣмя-то ся зачнѣхъ, отъ кога-то Небе-то и Земя-та излѣзохъ изъ Хаоса или отъ ничто-то. Врѣмя-то е едно нѣчто, кое-то трае и може да ся мѣри; за да ся мѣри траяніе-то трѣбува да има нѣчто си. Врѣмя-то доврѣша това что-то е зачнѣло, за